

Thriller Award díjnyertes szerző, a thrillerek mestere!

BRIAN FREEMAN

ÉJSZAKAI MADÁR

„Hátborzongató, rémisztő és felkavaró...

Az *Éjszakai madár* nagyon egyedi
bűnügyi regény, amely ötvözi a horror
csúcstechnológiáját a rendőrségi eljárás
tárgyilagos leírásával.”

– *Gumshoe Review*

Mi van, ha újra és újra át kell élned a
legszörnyűbb emlékeidet?

fine
selection

adrenalin

NŐI PSZICHO THRILLEREK!

BRIAN FREEMAN

***ÉJSZAKAI
MADÁR***

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2019

*„Ezernyi fantáziakép
Tolul emlékezetembe...”*

– John Milton

*„Fiatalabb koromban képes voltam bármire
visszaemlékezni, akár megtörtént, akár nem;
de képességeim már hanyatlanak, és rövidesen
nem emlékszem majd másra, csak az utóbbira.”*

– Mark Twain

(ford. Valkay Sarolta)

1.

AFELVILLANÓ VÖRÖS FÉKLÁMPÁK karácsonyi díszkivilágítást adtak a San Francisco–Oakland Öböl híd mind az öt nyugatra tartó sávjának. Hatvan méterrel a Yerba Buena-szigetet ölelő fagyos vizek fölött túlköltek a dudák, csattantak a lökhárítók, a koccnások láncreakciója parkolóvá változtatta az úttestet. Az öböl körzetének forgalmi dugókhoz szokott autósai tudták, hogy innen nem szabadulnak egyhamar. Leállították a motort, elővették az okostelefont, berendezkedtek a várakozásra.

A jobb szélső sávba beragadva Lucy Hagen kezdett pánikba esni. A keze ökölbe szorult, a körmei a tenyerébe vájtak.

– Jaj, a fenébe, a fenébe – mormolta, és becsukta a szemét –, csak ne itt fent!

A barátnője, Brynn átnyúlt a nyitott Camaro kormányra mellől, és megpaskolta Lucy térdét.

– Hé, nem lesz semmi baj!

De nagyon is volt.

Lucy gyűlölte a hidakat. Ha megtehetette volna, hogy soha nem megy át egyen sem, boldogan megteszi, de San Franciscóban élt,

ahol víz volt mindenütt, és bárhova akart eljutni, át kellett kelnie egy hídon. A Richmond hídon. Az Öböl hídon. A San Mateo hídon. A Dumbarton hídon. A Golden Gate hídon. Amikor csak lehetett, a BART metróval közlekedett az öböl alatt, de sokszor nem volt más választása, mint megkockáztatni az átkelést a magasban átívelő utakon, hogy eljusson a céljához. A hidak az ellenségei voltak.

– Nem tudnál sávot váltani? – kérdezte.

– Mégis merre? – sóhajtott Brynn.

Beszorultak. Az álló autók minden talpalatnyi helyet elfoglaltak körülöttük. Brynn leállította a Camaro motorját, de bekapcsolva hagyta a rádiót. Steely Dan énekelt a *Do it again*, Brynn ujjai a kormányon verték az ütemét. Rá egyáltalán nem hatott ez a helyzet, de Lucy a legszörnyűbb rémálmát élte át: dermedten áll a hídon, centikre a korláttól, aztán a rettenetes zuhanás a vízbe...

Késő este volt, tizenegy óra. A köd nyúlványai behálózta a sötétiséget, mintha szellemek kísértettek volna a híd tartókábele között. Fehér fények rajzolták ki az autók fölött ívelő óriási függesztőkábel körvonalait, és a fő torony felé közeledve egyre magasabb tartókábeleket. Hideg, metsző szél örvénylett és fütyült. Lucy érezte a híd szinte észrevehetetlen ingását az autó alatt, ami emlékeztette arra, hogy csapdába esett ég és föld között. Hideg verejték gyöngyözött a bőrén. A teste akaratlanul meg-megrándult, mintha áramütés érte volna.

– A karbantartóknak *azon* kell felmenniük a lámpák cseréjéhez – mutatott Brynn a függesztőkábel meredek ívére. – Hátborzongató! Képzeld el, ha ez lenne a munkád...

– Fogd be, Brynn!

A barátnője kacagott.

– Gondold el, ha pont akkor jönne a földrengés!

– *Kértelek*, hogy fogd be! Kérlek! Ez nem vicces.

– Bocsánat – mondta Brynn, és megszorította Lucy kezét. – Ez nagyon rossz érzés neked, mi?

– Szörnyű.

– Beszélned kell a pszichiáteremmel.

– Az sem segít. Semmi sem segít.

– De, nagyon jó a nő. Nekem segített. De mit gondolsz, mégis mi történhet? Azt hiszed, leszakad a híd, vagy ilyesmi?

– Nem – felelte Lucy.

– Hát akkor?

– Brynn, nem akarok erről beszélni, oké?

A barátnője megadón felemelte a kezét.

– Oké. Csak nyugi. Hamarosan kijutunk innen. Felhangosítom a zenét.

És felhangosította. A rádió egy régi Elton John-dalt harsogott. *Bennie and the Jets*. Elton püfölte a zongoráját, a hangszóróból áradó zene felvette a harcot a szél zúgásával.

Lucy tudta, hogy a legtöbb embert nem zavarják a hidak. Itt voltak bebörtönözve az autójukban egy acél- és vasbeton sávon, magasan az öböl vize fölött, és senki más nem törődött vele. Átnézett a többi autóra. Egy férfi a mellettük álló Lexusban a telefonjába acsargott, de őt egyszerűen csak a késés bosszantotta. Sokan SMS-eztek, látta, hogy hüvelykujjuk repked a gombok fölött. Egy kisteherautó műszerfalán egy miniatűr tv-képernyő villódzott. Felismerte a filmet is: az *Agymanók* volt.

Ez is csak egy a szokásos kaliforniai forgalmi dugók közül.

Aztán Lucy szája hirtelen kiszáradt. Ahogy a nyakát nyújtogatta, hogy hátra is kilásson, meglátott egy fekete, sötétített ablakos Cutlasst három sávval arrébb és egyautónyival mögöttük. A Cutlass

ütött-kopott és piszkos volt. Csak azért figyelt fel rá, mert éppen abban a pillanatban, amikor felé nézett, az utasülés ablakát félig letekerték. Az ablak sötét volt, az éjszaka is, és az autó is, de még így is – bár csak egy pillanatra – meglátta azt az arcot az autó utasterében.

Nem is arcot. Egy maszkot.

Csontfehér volt, a cseresznyepiros szájra rajzolt, groteszk módon túlméretezett vigyorral. A kerek szemgödrökből olyan összetett szemek dudorodtak ki, mint a házilégyé. Az álla éles V alakba csúcsosodott, a fehér homlok eltúlzottan mély csontozata majdnem a koponyatetőig tartott. Loncsos fekete haj – persze, paróka – lógott le a maszk két oldalán. És *rá* vigyorgott.

– Szent ég! – kiáltott fel Lucy.

– Mi az? – nézett rá Brynn.

– Az a srác! Nézd!

Brynn a válla fölött hátranézett.

– Nem látok semmit.

A Cutlass sötét üvegű ablaka addigra már bezárult. Nem láttak át rajta. Lucy azon tűnődött, vajon egyáltalán nyitva volt-e. Lehet, hogy hallucinált? A hídtól való félelmében olyasmit vélt látni, ami ott sem volt?

– Mit láttál? – kérdezte Brynn.

– Semmit. Sajnálom.

– Még mindig félsz?

– Igen.

– Figyelj, mindössze annyit kell tenned, hogy ülsz és vársz – nyugtatta Brynn. – Semmi nem fog történni.

– Tudom, de attól félek, hogy kiborulok.

– Csukd be a szemed! Lélegezz lassan, be és ki! A pszichiáterem azt mondta, hogy ez az úgynevezett önnyugtató.

Lucy becsukta a szemét, és megpróbálta szabályozni a légzését. Belégzés az orrán keresztül, kilégzés a száján át. Kétszer, háromszor. Eleinte segített is, de aztán egy széllökés megrázta Brynn Camaróját, és Lucy szeme azonnal kinyílt. Halkan felsikoltott, és fázósan öszszefonta a karját a mellén. Mellette Brynn egyszerűen élvezte a víz felől érkező friss levegőt. Úgy tűnt, még a rövid kosztümjében sem fázik, pedig az a combját is szabadon hagyta. Az arckifejezése álmodozó volt.

Lucy irigyelte a barátnőjét, amiért ilyen átkozottul összeszedett. Mindketten eladók voltak a Macy's áruházban, és közösen béreltek egy garzonlakást a Haight-Fillmore negyedben. Aki nem ügyvéd vagy bankár vagy számítógépguru, és San Franciscóban akar élni, annak szűk szobákban kell szorongani. Brynn az a fajta magas szőke volt, aki felszívja az összes férfienergiát, bármerre jár. Gyönyörű haj, pompás test, hosszú lábak, felvillanyozó mosoly. Ez idegesítő volt, viszont Brynn társasága belépőt jelentett a legjobb klubokba és a legjobb partikra. Lucy kedvelte őt. Brynn szép volt, de nem gonosz, aki az előnyeit a barátnője orra alá dörgöli.

Aki Brynn közelébe került, nem tudta nem észrevenni a boldogságát. Mindene megvolt. Pompás külső. Szexi új barát. Tehetős szülők, ha néha megszorult. Lucy azt kívánta, bárcsak cserélhetne vele. Akár csak egy napra, hogy megtudja, milyen érzés az ő fejével gondolkodni, az ő testében lenni. Ilyen magabiztosnak lenni, és nem félni. Lucy minden napja a városban szorongással volt tele.

– Gyerünk, Lucy, táncolj erre! – biztatta Brynn.

Amikor Elton John rátért a refrénre, Brynn is vele énekelt, bár hamisan, hogy *Be-Be-Be-Bennie és a Jets*. A ritmusra himbálta magát, és dobolt a műszerfalon, rázta kibomlott szőke haját. Lucy beadta a derekát, és ő is énekelt. A közelükben álló autókból dudálással

üdvözölték a produkciójukat. Lucy egy pillanatra megfeledkezett a hídról, és érezte, hogy félénk mosoly jelenik meg az arcán. Brynn rápillantott, és hüvelykujját felemelve fejezte ki az elégedettségét.

– Ez az! Mutasd meg nekik, csajsz!

Lucy nevetett. Gyorsabban táncolt és hangosabban énekelt ültében, gesztenyebarna haja lobogott.

– Bolond vagy! – kiáltott oda Brynn-nek, pedig éppen a bolondozás volt az, amire most szüksége volt.

Brynn furcsa, csodálatos és lelkes volt, amilyen a dalban Bennie.

Amikor a szám véget ért, Lucy az ülés fejtámaszának döntötte a fejét. Így bámulta a feje fölött a hipnotizáló lámpákat, miközben egy másik, csendesebb dal szólalt meg a rádióban, valami Carole King-től. Hallgatta a szél zúgását, és érezte a híd kilengését. Amióta ebbe a csapdába került, először érezte ezt szépnek, és nem félelmetesnek.

– Köszönöm – mondta. – Ez segített.

A barátnője nem válaszolt, ezért Lucy átnézett rá.

– Brynn?

Brynn két keze satuként szorította a kormánykereket. Az ujjízületei elfehéredtek. A homlokán, selymes szőke hajának vonala alatt verejtékcseppek gyöngyöztek, mint az esőcseppek. Erőtlenül elnyílt szájjal ült, kék szeme hatalmasra tágult. Valami baj volt.

– Brynn, ha ez vicc akar lenni, nem vagy vicces! – szólt rá Lucy. – Fejezd be!

Brynn kétségbeesetten ziháló melléből sikoly tört fel. Az ujjai leváltak a kormánykerékről, a keze reszketett, mint a nyárfalevél. Hosszú körmeit belemélyesztette mindkét alkarjába, és bíborvörös csíkokat hasított rájuk, aztán nekiesett az arcának, és szaggatta a bőrét, amíg a vér már a szájára csorgott és befröcskölte aranyszőke haját.

– Brynn! – sikította Lucy.

A többi kocsiiban ülők is észrevették, hogy mi történik. Néhányan felkiáltottak. Lucy hallotta, hogy nyílnak az ajtók.

Brynn tántorogva felállt az autó ülésére. A szél belekapott a hajába, és szinte letépte a lila ruháját. Nehézkesen felkapaszkodott a szélvédőre, átmászott a Camaro motorházára, és lassan legurult a híd betonjára. A többi autós már kiugrott a kocsijából. Brynn tovább sikoltozott. Úgy takarta el az arcát, mintha a madarak csőrétől akarná védeni a szemét.

– Brynn, mi ez? – kiáltotta Lucy. – Mi van veled? Brynn, én vagyok az, nincs semmi baj!

Lucy kikapcsolta a biztonsági övét. Kinyitotta az ajtót, de amikor ki akart szállni, meglátta a sötét vizet a híd korlátján túl. A lába hirtelen ólommal vált. Görcsösen megrázkódott, a térdre összekoccant. Nem tudott másra gondolni, csak a mélységre. A szélre, a vízre, a zuhanásra. Nem tudott kiszállni.

Brynn levendulaszínű magas sarkú cipőjében felmászott a korlát-ra. Érthető szavakat nem mondott, csak sikoltozott. A betonpárkányon állva mindkét kezével az egyik függőleges tartókábelbe kapaszkodott, magasan az öböl vize fölött. Amúgy is szűk ruhája a testére tapadt. A szél úgy játszott vele, mint egy bábuval.

– Brynn! Ne!

Lucy ellépett az autótól, de azonnal lerogyott az úttest betonjára. Képtelen volt felállni. A tudat, hogy kint van a hídon, védtelenül, legyűrte őt. Forgott vele a világ. A beton jéghideg volt. Mászott, vonaglott, és kinyújtotta a kezét Brynn felé, aki három méterre volt tőle.

– Gyere vissza! Gyere le onnan!

Brynn azonban furcsa, bizonytalan mozgással távolodott tőle, mint egy rák a homokban. A lábával átkulcsolta az acélkábel, és vértől csúszós ujjaiival kapaszkodva mászni kezdett. Már fél méterrel

volt a korlát fölött. Aztán egy méterre. Másfél méterre... Lucy a betonon kuporogva bámult fel rá.

– Brynn, mit csinálsz?

Brynn az egyik kezével elengedte a kábelt, és a szél felé csapkodott, mintha az arca előtt rajzó legyeket akarná elhajtani. Az egyik magas sarkú cipője leesett a lábáról, és üres borsóhüvelyként, pörögve szállt lefelé. A meztelen lábát felsértette a mászással. A durva fémfelület felsebezte a térdét. Az ujjai azonban centiről centire egyre magasabbra húzták. Lenézett és visított, mert bármit is látott, az követte őt. Ott mászott mögötte. Megpróbálta lerúgni a láthatatlan ellenséget, a lába lengett és forgott a kábel körül.

– Brynn!

Egy férfi megpróbálta a hídról elérni, de Brynn már túl magasan volt ehhez. A férfi hívogatón integetett neki, és mosolygott rá.

– Hé, semmi baj, drágám! Csak csússz le! Elkaplak!

Brynn nem látta és nem hallotta őt.

Nem látta és nem hallotta Lucyt sem, aki a nevét kiáltozta.

Brynn becsukta a szemét. Véres keze lecsúszott a kábelről. Aztán a lába is. Már semmi sem tartotta vissza, szabad volt, kalimpáló végtagokkal lezuhant. A szél üvöltése elnyelte a sikolyait. Lucy a tenyerébe temette az arcát, amikor Brynn elrepült mellette, és eltűnt az öböl vizében.

2.

FROST EASTON, A SAN FRANCISCO-I RENDŐRSÉG FELÜGYELŐJE kihajolt az Öböl híd kábele között, és lenézett. Az öbölben a parti őrseg lámpáinak fénye cikázott a vízen. Egy órája keresték már Brynn Lansing testét, de elnyelték a fehér tajtékú hullámok. Idővel, persze, majd partra vetődik. Akik a Golden Gate-ről ugranak le, néha kisodródnak a Csendes-óceánba, és soha nem találják meg őket, de a szárazföldre közelebb lévő Öböl híd rendszerint visszaadja az áldozatait.

Tudta, hogy a hidrológusok az állami egyetemen kielemezik az öböláramlatokat, és fogadásokat kötnek, hogy mikor és hol bukkannak fel a holttestek. Nem volt érdemes ellenük fogadni.

Frost lábujjhegyre emelkedett; a szél meg-meglökte a testét, elég bizonytalanul állt. Rövid, aranyárgába vegyülő sötétbarna haja, amit szigorúan hátrafésült, most laza tincsekben lógott magas homlokára. Összevonta a szemöldökét, amikor elképzelte a fiatal nőt, ahogy lezuhan, és elnyeli a fekete víz. Öt másodperc alatt vége volt egy életnek.

– Megtenné, hogy nem csinálja ezt?

Hátra és lefelé kellett néznie a hangra, mert karcsú, magas teste félig az öböl fölé hajolt. A baleset tanúja szólt hozzá, aki Brynn Lansing nyitott Camarójában ült. Egyenesen maga elé nézett, a teste megdermedt a félelemtől.

– Tessék? – kérdezte Frost.

– Megtenné, kérem, hogy nem csinálja ezt? Ne hajoljon így ki a korláton! Hányingerem van tőle.

Frost visszaereszkedett az úttestre. Elindult a három méterre álló Camaro utasülése felé. Sötét zakóját úgy lobogtatta a szél, mint egy köpenyt, a nyakkendőjét a vállára fújta. Leguggolt az ajtó mellé, rátette a kezét, és arra fektette szakállas állát. A lánynak bájos arca volt, ezt a könnyei és a rettegése mögött is látta.

– Sajnálom – mondta. – Tudom, hogy szörnyű lehetett.

– Azt hittem, csak ijesztget.

– Ki? – kérdezte Frost.

– Brynn. Azt hittem, csak szórakozik velem, mert annyira félttem, hogy itt ragadtunk a hídon. Teljesen kiborultam.

Frost bólintott.

– Mi az, amitől ennyire fél? A magasság?

– Nem, maga a híd.

– Erről hallottam. Gefirofóbia, nem így nevezik? Félelem a hida-
kon való átkeléstől?

– Igen. Ez az. – Meglepettnek tűnt, hogy a férfi tudja ezt.

– Azt hiszem, mindenkinek van ilyen mumusa – tette hozzá Frost.

– Nekem a békák. Azok a nyálkás kis dögök a frászt hozzák rám.

Rámosolygott a lányra. A mosolya meleg és kissé ferde volt, kék szeme, mint egy lézeres irányzó, egy pillanatra sem engedte el a beszelgetőpartnere arcát. Sűrű szemöldöke ugyanolyan szőkés volt, mint gondosan nyírt szakállá. Addig nézte a lányt, amíg az végül egy

kicsit jobbra fordította a fejét, és kifejezéstelen tekintettel visszanézett rá. Sokkhatás érte, olyan volt, mint egy robot, amit kikapcsoltak.

– Lucy, ugye? – kérdezte.

– Igen.

– A teljes neve?

– Lucy Hagen.

– Tehát Lucy. Én Frost vagyok. A rendőrségtől. A lehető leghamarabb elengedem erről a hídról, de előbb fel kell tennem néhány kérdést a történetekről.

– Jó.

Frost a rendőrségi autóra, egy fekete Chevy Suburbanre mutatott, ami a rendőrségi kisbusz és a mentőautó között állt.

– Nem beszélhetnénk az én autómban? A helyszínelőimnek bizonyítékokat kell keresniük a Camaróban, és ezt aligha tehetik meg, ha maga is benne ül, megérti?

Lucy lenézett az ölébe.

– Igen, szeretnék kiszállni az autóból, de van egy probléma.

– Mi az?

– Nem tudok mozogni.

Frost felállt, és megdörzsölte a szakállát.

– Egyáltalán nem tud mozogni?

– Nem. A fejemet tudom forgatni, de a karom és a lábam nem működik.

Frost odaintette az egyik egyenruhás mentőst. Lucy megrázta a fejét, amikor látta, hogy a mentős közeledik.

– Fizikailag semmi bajom sincs – magyarázta. – Ez megtörtént korábban is. Rendben leszek, amint lementem a hídról. Néha a félelem elhatalmasodik rajtam, és a testem leáll.

– Elvisszük a kórházba, és kivizsgálják – ajánlotta Frost.

– Nem szükséges kórházba mennem. Csak annyi kell, hogy lejus-
sak a hídról.

– Pedig, hacsak nem kezd el mozogni nagyon hamar, megy a kór-
házba, Lucy. Ez afféle előírás nálunk. Amikor legutóbb ott hagytam
egy ilyen lebénult nőt az Öböl híd közepén, a hadnagyom nagyon
berágott rám.

Ismét elmosolyodott. Az arcán és a szeme sarkában mély mosoly-
ráncok voltak. Ezúttal Lucy szája sarkában is megjelent egy félénk
mosoly, és az arca is kipirult.

– Kérem, csak segítsen ki az autóból – kérte. – Idevonszoltam
magam, miután Brynn átesett a korláton, és azóta nem tudok meg-
mozdulni. Ennek már egy órája. És nagyon fázom.

– Én is kiemelhetem, ha tetszik. Vagy megkérhetem a mentőso-
ket.

– Csinálja, ahogy akarja – hagyta rá Lucy. – Csak nekem ne kell-
jen látnom. Nem tudnék átnézni a korláton.

Frost kinyitotta a Camaro jobb oldali ajtaját. Lucy Hagen ala-
acsony volt, talán 160 centi. Vállig erő barna haját összekuszálta a
szél. Hosszú ujjú, szürke pólóját betúrta szűk, fekete nadrágjába, és
bokacsizmát viselt. Frost úgy látta, hogy nem lehet több huszonöt
évesnél. Az életkor megítélése szemlélet kérdése: a harmincnégy éves
Frostnak egy huszonöt éves fiatalnak számított. A lány bőre selymes
volt, nagy, barna szeme beesettnek látszott az alatta sötétlő karikák
miatt. Az ajka előrenyúlt, mintha állandóan biggyesztené, és mély-
vörös rúzszt használt. Kerek orra egy kissé túl nagy volt az arcához,
de jól állt neki.

Lucy behunyta a szemét. Frost lehajolt, és a derekánál fogva min-
den erőfeszítés nélkül felemelte. Ernyedt volt, mint egy kínai rizses
zsák. Frost átvette a lány törzsét a vállán, és így vitte a néhány

lépésre álló Suburbanjéhez. Egy kézzel kinyitotta az utasülés ajtaját, aztán gyengéden beültette a lányt. Mire megkerülte a kocsit, és beült a kormány mögé, a lány nagy szeme már nyitva volt, és őt bámulta.

– Köszönöm.

– Szívesen – bólintott Frost. Beindította a motort. Meleg levegő áramlott a fűtőventilátorból. – Hogy érzi magát?

– Itt bent már jobban. A nyitott kabrióban még rosszabb volt ez a hídélmény.

– Ez érthető. – Szorosabbra húzta a nyakkendője csomóját, és lesimította a haját, amennyire tudta. Attól még rendetlen maradt, hogy a homlokából hátrafésülte, de ez a ziláltság is jól állt neki. A haja a halántékán rövidre volt nyírva, ami kihangsúlyozta a füle kicsinységét.

– Tud már mozogni?

– Nem, de biztos vagyok, hogy a bénultság hamarosan elmúlik.

– Jól van. Azt el tudja mondani, mi történt ott a hídon?

– Brynn megőrült – felelte Lucy. – Ez történt.

– Hogyan őrrült meg?

– Elakadtunk a forgalomban. Én rettegettem a híd miatt, de Brynn remekül érezte magát. Viccelődött, énekelt. Teljesen normális volt. Aztán hirtelen átment *pszichóba*. Minden előjel nélkül. Sikoltozott, örülten viselkedett, összekarmolta magát. Megpróbált felmászni a híd tetejére, mintha üldözték volna, és leesett. Szörnyű volt.

– Leesett vagy leugrott?

– Azt hiszem, leesett. Úgy értem, *nem próbálta* megölni magát. Ez valami más volt, de nem tudom, mi.

– Mondott valamit, amikor ez történt?

– Nem, nem mondott semmit. Csak sikoltozott.

– Hol voltak, mielőtt idejöttek? – kérdezte Frost.

– Egy bulin, az Alameda-szigeten.

– Brynn ivott azon a bulin? Bevett valami drogot?

Lucy határozottan megrázta a fejét.

– Soha. Nem kábítószerezett. Brynn csak egy martinit ivott a bulin, ez volt minden.

– Lehet, hogy valaki beletett valamit az italába?

– Nem tudom. Lehet. Vannak olyan korcs figurák, akik ilyesmire is képesek. De úgy láttam, jól van, ő is vezetett hazafelé.

Frost egy ideig nem szólt semmit. Egy hasonló eseten gondolkodott.

– Ismer egy Monica Farr nevű nőt? Vagy tud arról, hogy Brynn ismerte?

– Monica Farr? Nem hiszem.

Leakasztotta az övéről az iPhone-ját, és átpörgetett néhány fotót. Aztán megmutatta Lucynak egy fiatal, vörös hajú nő képét.

– Felismeri ezt a nőt?

– Nem. Ki ő?

Frost nem válaszolt.

– Mennyire ismerte Brynnt?

– Elég jól. Egy évig voltunk szobatársak. Mindketten a Macy's-nél dolgoztunk.

– Nem tűnt depressziósnak vagy labilisnak? Máskor is észrevett nála ilyen szokatlan viselkedést?

– Brynn? Dehogy! Ő volt a megtestesült vidámság. Semmi sem lombozta le. És az utóbbi hónapokban, ha lehet, még boldogabb volt. Járt egy pasival, és azt hiszem, úgy érezte, hogy ő az igazi. Érti? Esküvői harangok... Gyakran a barátjánál aludt. Az utolsó két éjszaka nem is láttam.

– Mi a barátja neve? – kérdezte Frost.

– Gabriel Tejada. Ügyvéd Sausalitóban.

– Hogy ismerkedtek meg?

– Gabe bejött a Macy'sbe, hogy parfümöt vásároljon a barátnőjének karácsonyra. Aki gyorsan az exbarátnője lett, miután találkozott Brynn-nel.

– Értem.

Frost elhallgatott, mert valami kaparászó hangot hallott a háta mögött. Hátrapillantott, de már el is érte a kellemetlen illatfelhő, amitől be kellett fogni az orrát.

– Jaj, Shack, ez komoly? Miért most?

Lucy zavartan nézett rá, aztán egy picit felsikoltott, mert egy kis fekete-fehér macska repült át az ülés fölött, és a SUV műszerfalán landolt. Hatalmas, kíváncsi sötét szeme volt, az orra rózsaszínű, az álla pedig fekete a fehér pofák és a mellkas között. Tömpe kis fülei fehér csúcokban végződtek. A macska felemelte a fejét, rövid farkát a mancsai köré kanyarította, és úgy vizsgálta a lány arcát, mint egy pszichiáter.

– Elnézést – szabadkozott Frost. – Egyébként mindig várni szokott az ürítéssel, ha van valaki az autóban.

– A macskája?

– Igen, olyasmi. Hosszú történet. A neve Shack.

– Shaq? Mint a kosárlabdázónak?

– Nem, Shack. Ernest Shackleton, az Antarktisz-kutató nevéből.

– Ó! – mondta Lucy.

– A történelem a hobbim. Bocsánat, nem allergiás?

– Nem.

Shack ezt meghívásnak vette. A műszerfalról Lucy ölébe vetette magát, rövid ideig masszírozta a combját, majd keresztben elnyúlt

rajta, megmutatva fekete hasát, középen egyetlen fehér csíkkal, amittől úgy nézett ki, mint egy Oreo torta. A macska az orrától a farkáig alig volt hosszabb 30 centinél. Lucy felemelte a kezét, és megsimogatta Shack állát. Frost figyelmét nem kerülte el a mozdulat.

– Úgy látom, elmúlt a bénultsága – jegyezte meg.

– Ó! – kiáltott fel Lucy. Behajlította az ujjait. – Igaza van. Mondtam, hogy ez csak átmeneti.

– Akarja, hogy hátra tegyem Shacket? Van egy szállítóketrece.

– Nem, jól van itt – tiltakozott Lucy. – Ő afféle rendőrmacska? Nem tudtam, hogy ilyen is van.

– Nem, ő csak egy macska macska. Néha szeret velem autózni.

– Úgy tudtam, a macskák utálják az autót.

– Shack nem. Elmegy ő mindenhová. Igazi felfedező szíve van. Erről kapta a nevét.

– Ez annyira kedves! – mondta Lucy. – Arra értem, hogy így magával viszi.

– Igen, mi, gyilkossági nyomozók, már csak ilyen kedves emberek vagyunk.

Lucy felvonta a szemöldökét.

– Gyilkossági?

– Igen, a bűnügyi osztály. Megnézünk minden halálesetet, ami gyanúsak látszik. Annak alapján, amit elmondott nekem, Brynnre egyáltalán nem volt jellemző ez a viselkedés, és szeretném tudni, mi okozta ezt.

– Volt már korábban ilyen esete? – érdeklődött Lucy.

Frost tétovázott.

– Az extrém viselkedésről általában a PCP-re vagy más szintetikus drogokra szoktam gondolni. Amit elmondott, súlyos hallucinogén reakcióra utal.

– De mondom, hogy Brynn soha nem kábítószerezett! – erősködött Lucy. – Még egy füves cigit sem szívott el. Vega volt. „A testem egy templom”, ismeri a szöveget.

– Dohányzott?

– Nem.

– Észrevett valami szokatlant a bekattanása előtt? – faggatta Frost.
– Történt valami furcsaság, miközben álltak a dugóban a hídon?

– Nem, egyáltalán nem. – Lucy beharapta az alsó ajkát, összevonta a szemöldökét, és a homlokát ráncolta. Simogatta Shack hasát, amit a macska szétvetett lábakkal, kéjesen élvezett. Shack világosan megkülönböztette a kedvelt és nem kedvelt embereket, és nyilvánvalóan úgy döntött, hogy Lucy Hagent szereti.

– Semmi? – erősködött Frost, és figyelte az arcát. – Biztos ebben?

Lucy a körülöttük álló autókra pillantott. Már egy vékony erecske elindult nyugat felé a rendőrség által megnyitott egyetlen sávon.

– Volt az a maszkos alak... Az furcsa volt.

– Egy maszkos alak?

– A hídon, egy autóban, ami szintén elakadt, egy férfi valami háborzongató álarcot viselt. Legalábbis azt hiszem, hogy férfi volt. Kinyílt az ablaka, de olyan gyorsan be is záródott, hogy talán csak képzeltem. Brynn nem is látta.

– Milyen álarc volt? – kérdezte Frost.

– Ijesztő. Csontfehér. Nagy, bizarr, eltúlzott vigyor, vörös ajkak. Nagy légyszemek. A haja is hamis volt.

– Nem úgy hangzik, mintha csak képzelte volna. Emlékszik az autóra?

– Azt mondanám, hogy egy Cutlass volt, de nem vagyok biztos benne. Sötétített ablakai voltak. És fekete volt, azt hiszem.

– Lehetséges, hogy az autó követte magukat, miután eljöttek a buliról?

– Lehet. De nem nézegettem hátra, szóval nem tudom. És az a férfi nem tett vagy mondott semmit, miközben itt álltunk a dugóban a hídon. Csak kinyitotta az ablakot, és rám bámult.

– Biztos benne, hogy férfi volt? – kérdezte Frost.

– Úgy gondolom, de persze nem tudhatom biztosan.

– Ez a személy kilépett a hídra, amikor Brynn elkezdett furcsán viselkedni?

Lucy megvonta a vállát.

– Ha igen, nem volt rajta a maszkja. Túlságosan kiborultam ahhoz, hogy azt figyeljem, ki száll ki, és melyik kocsiból. Mire ez eszembe jutott, az autó elment.

– Értem.

– Gondolja, hogy ez jelent valamit? – kérdezte Lucy.

– Nem tudom. Különös, de ez az egész nagyon különös – állapította meg Frost. – Azt mondta, hogy soha nem hallotta Monica Farr nevét. Biztos ebben?

– Egész biztos. Nem ismerős a neve.

– Járt valaha ön vagy Brynn a San Francisco Filmcentrumban, a Presidióban?

– Nem, még sosem voltam ott. És szerintem Brynn sem, legalábbis azóta nem, hogy megismertem. De miért kérdez ilyeneket? Mi köze van ennek Brynnhez?

Amikor Frost nem válaszolt, Lucy folytatta:

– Ugye tudja, hogy amint hazaértem, rákeresek a Google-on erre a nőre?

Frost tudta. Nem volt értelme titkolni.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod vele.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

– Jól van. Az a helyzet, hogy nem Brynn az első, aki így őrült meg – kezdett bele. – Két hónappal ezelőtt egy Monica Farr nevű nőnek volt hasonló ideg-összeroppanása egy esküvői fogadáson a filmcentrumban. Ő is meghalt.